

Πεντακοσιοστή πέμπτη μέρα σκοταδιού,

Ακόμα μια μέρα ξημερώνει και δεν μπορώ να δω το φως της. Άλλη μια μέρα που προξενώ προβλήματα στους αγαπημένους μου. Ακόμα μια μέρα που δεν μπορώ να απολαύσω, μια μέρα πιο κοντά στον θάνατο... Νιώθω μόνος, αξιολύπητος και αδύναμος. Δεν είμαι ικανός να σηκωθώ από το κρεβάτι, ούτε και να φάω. Μακάρι να μπορούσα να βυθιστώ σε έναν βαθύ, ήσυχο, αιώνιο ύπνο και να μην σηκωθώ ποτέ. Σήμερα η νύφη μου με έβαλε να φάω στο πήλινο πιάτο και εγώ το έσπασα. Ύστερα με μάλωσε, με το δίκιο της. Δεν προσφέρω τίποτα στην οικογένεια. Είμαι ένα βάρος, ένα παράσιτο. Μου λείπει η αγάπη και η ζεστασιά που ένιωθα κάποτε σε αυτό το σπίτι. Ας ξανακοιμηθώ και απόψε με την ελπίδα να ξυπνήσω σε έναν καλύτερο κόσμο αύριο...

Πεντακοσιοστή έκτη μέρα σκοταδιού,

Ξημέρωσε και σήμερα σ' αυτόν τον σκοτεινό κόσμο. Σήμερα μια παράξενη αύρα κυριαρχεί στο σπίτι, διαφορετική από τις προηγούμενες. Κάτι άλλαξε... Νιώθω κάτι να με αγγίζει. Τι τρυφερό άγγιγμα! Καιρό είχα να αισθανθώ κάτι τέτοιο, μάλλον θα ονειρεύομαι. Εύχομαι να μην ξυπνήσω ποτέ. Μα δεν είναι όνειρο, τέσσερα χέρια με σηκώνουν με στοργή, με κατευθύνουν προς το τραπέζι. Πόσο καιρό είχα να καθίσω εδώ... Νιώθω αγαπητός για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό. Αισθάνομαι κάτι καυτό στο μάγουλό μου. Είναι ένα δάκρυ. Αυτό το δάκρυ υποδηλώνει την αρχή μιας νέας εποχής. Είναι η αρχή της εποχής που θα μπορώ να βλέπω το φως και την ομορφιά του κόσμου με τα μάτια της ψυχής μου.

Αντίο σκοτάδι, ήρθε η σειρά του φωτός.